

HÚSVÉT 3. VASÁRNAPJA

1-4 oldal

Olv.: ApCsel 5,27b-32.40b-41 – Jel 5,11-14 – Jn 21,1-19

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Kedves Testvérek! A Húsvét utáni időszakot éljük, ez az időszak Pünkösdig tart. Húsvét harmadik vasárnapjához érkeztünk. Ha visszaemlékeznek a Testvérek, Húsvétkor külön is hangsúlyoztam, hogy minden vasárnap Húsvét és azt is, hogy a keresztény életforma húsvéti. Mi, akik Jézus feltámadásának a titkával szembesülünk, bizony nem kis gondot jelent a számunkra, hogy valamit fölfogjunk ebből a titokból. Ugyanakkor Húsvét harmadik vasárnapja pedig a mi feltámadásunkról szól. Ezen a mai vasárnapon tehát ezzel szembesülünk: mit is jelent a mi feltámadásunk? Nézzünk önmagunkba, vizsgáljunk lelkiismeretet és kérjük az Isten megvilágosító kegyelmét, hogy felfogjuk, mit is jelent húsvéti emberként élni ebben a világban. Küldetés, ránk bízott feladat. Szeretnék hinni abban, hogy a mai vasárnap után elkötelezettebb keresztények leszünk, küldetéstudattal.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek! A húsvéti események próbára tették Jézus tanítványait, és ahogy az ünnepnapokat mi is végigelméltünk, mi is elgondolkodtunk azon, hogy mit is jelent a számunkra, a világ számára Jézus feltámadása. Egyszerű a válasz, amit tudunk, hogy Isten úgy szerette a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy mindaz, aki benne hisz, el ne vesszen, hanem élete legyen, örök élete legyen. Ezzel a cél egyértelmű és Jézus Krisztusnak az életáldozata is a számunkra érthető, hiszen az ő számára az Atya akaratának a teljesítése az élete értelme volt. De az egyfolytában foglalkoztatta az apostolokat, és ha valójában őszinték vagyunk, nem is volt feleletük a gondjaikra, problémáikra, mert egyfolytában ezzel foglalkoztak, hogy milyen testben jelent meg Jézus. Bár találkozásokra hivatkoztak, de a bizonytalanság nem szűnt meg bennük.

Most elérkeztünk Húsvét harmadik vasárnapjára, amikor a mi feltámadásunkkal kell megbirkózni. Mit is jelent az? Jézus feltámadása eredményében azt jelenti, hogy Jézus megtanított bennünket arra, hogy az élet honnan is származik. Élet és halál egy nagy harcra szállt és a halált legyőzte az élet. Annyit megértünk eszmei síkon ebből a titokból, hogy egymás életét áldozatkészségünkkel szolgáljuk és akiért áldozatot hozunk, azt szeretjük, és ez éltet. E nélkül nincs emberi élet, mert annak az embernek az élete, akik nem szeretnek, az létezik, csak ezt nem tartjuk életnek. Jézus pedig azt akarja, hogy életünk legyen, egyre bővebben áradó életünk legyen, boldogok legyünk.

Talán ezen a gondolaton el tudunk indulni a mi feltámadásunk titkának a megértéséhez. Mert egy kicsit azt gondolom, hogy az a magyarázat, ami Jézus magyarázata, a mi számunkra, a mi feltámadásunkkal kapcsolatosan könnyebben érthető, mint az ő feltámadása. Ugyanis Jézus arról győzte meg a hallgatóit, hogy ő egy másik létformában él tovább. A Feltámadás egyszerűen azt jelenti, hogy Jézus él, az, akit megöltek, az él. Egy új létformában él tovább Jézus, mégpedig a közösségben, mégpedig a hívók közösségében.

Ezért is szoltam arról a húsvéti ünnepek alkalmával is, hogy az Egyház húsvéti közösség, vagyis az Egyházban él, van velünk Jézus Krisztus. A kérdés az, hogy mi meg tudjuk-e

jeleníteni az élő Krisztust. Meg tudjuk-e mutatni a világnak, hogy Jézus Krisztus él ebben a közösségben, amit Egyháznak hívunk? Jézus Krisztus él bennünk, külön-külön mindegyikünkben is, és ez meghatározza a feladatainkat és meghatározza a küldetésünket.

Most nekünk, ezen a mai vasárnapon a feltámadott ember, a hit emberének az életét kell valamiképpen magunkévá tenni. Mert ugyan mindannyian, akik itt vagyunk, azt mondjuk, hogy hívő emberek vagyunk, de mit jelent, miképpen realizálódik ez az igazság az Egyházban mint közösségben és az Egyházközösség egyes tagjaiban? Akár így is mondhatnám, már talán elemeire bontva ezt az igazságot: az embernek a hitetlenségből föl kell támadni a hitre. Az embernek a szellemi, lelki lassúságából ki kell lépnie.

Elfogadhatatlan, hogy ráérünk arra még. A történelem során voltak keresztények, akik ezt a megújulást, ezt a feltámadott egyházi életet, ezt a hívő egyházi életet elodázták, és ezen belül a maguk egyéni megtérését. Ráérünk, majd a végén, Isten irgalmas, majd az utolsó pillanatban meakulpázunk, aztán minden a helyére kerül. Aztán hogy milyen volt az életutunk visszatekintve? Hát, Isten majd megbocsátja. Testvérek, ez a fajta gondolkodás hitellenes, talán azt is mondhatnám, hogy életellenes. Mert ez a fajta gondolkodás arról szól, hogy valaki magának él, aki meg magának él, az életellenesen gondolkodik.

Tehát ma nekünk ezt a választ kell megértenünk, hogy a feltámadt Jézusnak, aki él, az új létformája a közösségben tapasztalható meg, a keresztények közösségében. Természetesen csak azok alkotják ezt a közösséget, akik a hitetlenségből hitre jutottak. Nem olyan nehéz, mint gondoljuk. Bár olyan könnyen válaszolunk, amikor a hitről van szó: hát, az ajándék. Persze, hogy ajándék, de ez nem olyan ajándék, hogy az önkbe hullik. A hit ajándékáért meg kell küzdenie az embernek, és a hit szerinti élet az új életnek a formája.

Akkor most csak három elemét szeretném ennek a mi közösségi életünknek bemutatni, amelyben felismerhetjük a feltámadt Jézus életét. Erre az ajándékra van szüksége a világnak, és ha ma a hitetlenség gondjával, problémájával, bajával annyit foglalkozunk, ez pontosan azért van, mert ez a fajta hitre jutás nem történt meg olyan értelemben, hogy ez átalakította volna a világ gondolkodását, az emberek gondolkodását. Akkor a három elemet mondom.

A közösségben élő Krisztus a mindennapokban van jelen. A kereszténység nem ünnepi vallás, a kereszténység a mindennapok vallása. A vasárnap mint ünnep csak abban segít nekünk, embereknek, hogy itt lelkileg feltöltődünk – jó esetben – és ez elegendő a hét többi napjára. Afrikában, Kenyában mondta egyszer azoknak az asszonykórusoknak egyik tagja – kettő vagy három ilyen kiskórus volt a legnyomorúságosabb helyen, egy nyomortelepen, ahol egymillió ember élt – azt mondta az egyik asszony: nekünk a vasárnap azért kell és azért hitvallás, ezzel a szóval mondta, hogy kibírjuk a hét többi napját.

A kereszténység a mindennapok vallása, amit talán egyszerűen így mondhatok, egy mindenkiért és mindenki egyért. Tehát a személynek meg a közösségnek a kapcsolatáról van szó, és ugyanakkor nem csupán az történik meg, hogy ez a közösség egészséges lesz, ha mindenki a másikért él, hanem ez a közösség alkalmas lesz arra is, hogy tanúságot tegyen erről a nagy igazságról, az életnek erről a nagy igazságáról is.

Nem véletlen, hogy a kereszténység feladata a halászhoz hasonlít. Ezentúl emberhalászok lesztek, mondja Jézus az apostoloknak. Nem horgászok, nem pecázni küld bennünket Jézus. A pecázás az ilyen unaloműző. Nem, a kereszténység, az halászat. Egy ember figyel az összes többire és a többi arra az egyre. A halászás közös erőbevetés, a keresztény küldetés, az közösségi megjelenés. Az első keresztény közösségek esetében ezt mondták: nézzétek, hogy szeretik egymást! Ez elég volt az embereknek ahhoz, hogy ehhez a közösséghez akarjanak

tartozni. Ki nem akar egy ilyen közösséghez tartozni, ahol egymásért élnek az emberek? De ha ez nem történik meg, akkor Jézus, a feltámadt Jézus nincs jelen ebben a közösségben. Ezekben az összetartozásokban, ezekben az egymásért vállalt alkalmazkodásokban, áldozatokban, egymásért való felelősségben él Jézus a világ végéig, és üzen és bátorít.

A másik az, amit ma ünnepelünk, a szentmise, az Eucharisztia. Ez asztalközösség, Jézus az utolsó vacsorán ennek az ünnepét tárta elénk. Asztalközösség vagy Eucharisztia. Jézus önmagát adta oda, saját vérént ontotta. Asztalközösség csak akkor valósulhat meg, ha egymásnak odaadják emberek az életüket, egymásért élnek. Ebben a mélységben, vagy magasságban, ahogy ezt Jézus Krisztus bemutatta. Önként adom oda, mondotta Jézus és ez az önkéntes odaadás, ez az áldozatkészség teremt közösséget, asztalközösséget, hitbéli asztalközösséget. Ez a második eleme, e nélkül nem lehet szentmisét tartani.

Akik a szentmise résztvevői, azok Jézusnak a leghűségesebb tanítványai. Tessenek körülnézni, elfogytak az emberek ettől az asztaltól. Miért? Egyszerűen azért, mert nem lehet úgy asztalközösségben lenni, hogy nincs közünk egymáshoz. Ez nem vendégeskedés, ez az egységnek, az összetartozásnak a csodálatos megnyilatkozása, ami abból él, hogy egymásért áldozzák oda az emberek az életüket. Jézus élete a világban, általunk.

A harmadik a szolgálatok, az egymásnak rendelt szolgálatok. Jézus mondja ott az utolsó vacsorán: úgy vagyok közöttetek, mint a szolga. Ki nagyobb, aki az asztalnál ül, vagy aki felszolgál? Én, aki az asztalnál ülök, szolgálom nektek. A szolgálatok küldetés jellege! Egy előző halfogás esetén Jézus a szakmabelieknek szaktanácsot adott. Jézus sosem halászott, sosem volt halásztársaságnak a tagja, és azt mondja nekik, vessétek ki a hálót. Ti, akik egész éjszaka hiába fáradoztatok, oda vessétek ki, amit én mondom. És akkor annyi halat fogtak, hogy szinte ki sem tudták húzni a partra a hálót. Ezt Lukács evangéliumában olvassuk, és amikor ez történt Péter leborult Jézus előtt: Uram menj el tőlem, bűnös ember vagyok. Megdöbbenett Jézusnak ez az eligazítása, akár így is mondhatnánk. Jézusra figyelni mindenekelőtt és mindennél fontosabb.

Most, a második esetben, amikor ugyanilyen csodálatos halfogásnak lesznek a szereplői az apostolok, akkor utána Jézus: Péter, szeretsz engem? Mert ezentúl emberhalász leszel! Csakhogy embereket szolgálni szeretet nélkül életellenes, szolgálni csak szeretettel lehet. Mi máltaiak is itt a különböző szolgálatok esetében addig eljutottunk, hogy szolgálni csak jól lehet és jól szabad. Jézus ezt így fogalmazta meg. Szolgálni csak szeretettel lehet. És mit mond Jézus az apostoloknak? Szeressétek egymást, ahogy én szerettem titeket.

Testvérek! Jézus jelenléte a szolgálatokban! A szolgálatokban meg kell, hogy jelenjen a szeretet, ami a másik embert első helyre teszi, és azt teszi első helyre, akiket Jézus az első helyre sorol, a legkisebbeket a legkiszolgáltatottabbakat. Ezeknek a szolgálata szolgálja az életet, az összes többi más értelmű. Gondoljunk csak Jézusnak a figyelmeztetésére: ha vacsorát adsz, olyanokat hívd meg, akik nem tudnak visszahívni. Ez nem adok-kapok kérdés, kedves jó Testvérek. A szeretet egyirányú, aztán vagy van rá válasz, vagy nincs, de nem erről szól. Ha hiszünk a szeretet dinamikájában, akkor ez világokat formál.

Kedves jó Testvérek! Most, Húsvét harmadik vasárnapján Jézusnak ezt az új létrendjét kell megértenünk. Hogy milyen módon él tovább Jézus? A válasz, Jézus válasza: közösségben! A hívők közösségében, azoknak a közösségében, akik hitre jutottak. És kik azok, akik hitre jutottak? Akik egymásért élnek, egymásért áldozatot hoznak, akik egymással közösséget alkotnak és akik egymást szeretetben szolgálják.

Kedves jó Testvérek..... Tessék parancsolni! Mit óhajt? Gellért testvér rosszul lett!
Menjen ki orvos, ha van! István, menjél te is!

Kedves jó Testvérek, akkor íme, mindjárt egy lehetőség arra: ez a hajléktalan asszony észre is vette és jelenti is a bajt. Mindenesetre nagyon fontos az, hogy mi egymással olyan közösséget alkossunk, amely a felelősség súlyát és terhét elbírja, és ebben az esetben van remény arra, hogy ez a világ újjászülethet.

+ *A M E N* +

Imaszándék a Mi Atyánkhoz

Kedves Testvérek, én ezt a szentmisét a keresztény közösségek megújulásáért ajánlottam fel. Ebben az imádságban kérjük az Isten kegyelmét, hogy a világ megújuljon a Krisztust hordozó keresztény közösségek által.

Mi Atyánk...

Szentmise befejezése

Kedves Testvérek! Most az áldással a szentmise befejeződik. Az áldás mindig útravalót is jelent, mert az Isten velünk akar járni az úton, mert ha nélküle megyünk, akkor oda jutunk, ahol most vagyunk. Kérjük a Jóisten kegyelmét, hogy ne csak a hit igazságait tudjuk kimondani, hanem legyenek ezek életünk igazságai. Mert különben ezt a lehetőséget, amit Jézus Krisztus az ő halálával és feltámadásával szerzett a világnak, Isten ajándékát, nem tudjuk értékelni és nem tudunk belőle gazdagon élni. Kérjük a Jóisten kegyelmét, talán még nem késő. Sose késő, szokták ezt mondani, csak hogy a világ nem ezekből a felmentő igazságokból él, hanem az áldozatokból.

+ *Á L D Á S* +